

Em Về Đà Lạt

Em về Đà Lạt, tay xách nách mang, gom hết lang thang em đem lên núi...

Em đi chuyển tối, đường xa ánh trăng, mây bay bay ngang qua vài thành phố...

Đường giờ xa lộ, mây tha hồ bay...qua những rừng cây bắt đầu thưa thớt...

Ruộng màu lúa lợt, nhà cửa chen chen. Em thấy cái quen ngày xưa bỗng lạ...

Không nói gì cả với người ngồi bên. Xe chạy trong đêm rồi em cũng ngủ.

Như chim về tổ...em thấy trong mơ, giấc ngủ vật vờ, năm giờ không ít...

Rồi đường xe hết. Em tới cố hương. Đà Lạt ôi sương...Đà Lạt, em xuống...

Một điều em muốn được gặp bà con...nhưng không ai còn, em về khách sạn...

Đó là buổi sáng em thấy quanh hiu. Em buồn bao nhiêu biết ai mà tỏ?

Trưa, em xuống phố. Lang thang theo em. Em bấm phone reng, gọi anh, nhỏ nhỏ...

Em nói đang gió đang bay áo dài...hình như không ai giống em thời cũ!

Đà Lạt rừng rú bây giờ nhà lầu! Đà Lạt vực sâu bây giờ như...cạn!

Hồ Xuân Hương nắng vỡ tấm gương sương...

Em nói em buồn. Và em có khóc! Em đi lên dốc - con dốc ngày xưa...

Phải chi trời mưa thì em đỡ tủi...nhớ hồi anh cúi gài guốc cho em!

Trần Vấn Lệ